

Hazel Gaynor

FATA DE PE
TITANIC

Întoarcerea acasă

Traducere din limba engleză de

Diana-Maria Trăncuță

 ACT și Politon

2021

Publicat prin acordul cu Folio Literary Management, LLC și Livia Stoia
Literary Agency.
THE GIRL WHO CAME HOME
Copyright © 2014 by Hazel Gaynor

© 2021 Editura ACT și Politon, pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
Tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro

Traducător: **Diana-Maria Trăncuță**
Redactor: **Dana-Ioana Chiriță**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Marian Iordache**
Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GAYNOR, HAZEL

Fata de pe Titanic / Hazel Gaynor; trad.: Diana-Maria Trăncuță. -
București: ACT și Politon, 2021
ISBN 978-606-913-819-9
I. Trăncuță, Diana (trad.)
821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

Textul cărții este o ficțiune și, cu excepția evenimentelor istorice și a datelor menționate în Nota autoarei, orice asemănare cu persoane (fie în viață, fie decedate) ori cu instituții, locuri, obiecte sau evenimente reale reprezintă o pură coincidență și este cu totul neintenționată.

CUPRINS

Partea I

Capitolul 1	13
Capitolul 2	22
Capitolul 3	35
Capitolul 4	44
Capitolul 5	62
Capitolul 6	67
Capitolul 7	74
Capitolul 8	83

Partea a II-a

Capitolul 9	95
Capitolul 10	108
Capitolul 11	115
Capitolul 12	121
Capitolul 13	127
Capitolul 14	136

Partea a III-a

Capitolul 15	145
Capitolul 16	153
Capitolul 17	159
Capitolul 18	170
Capitolul 19	175
Capitolul 20	184
Capitolul 21	189

Partea a IV-a

Capitolul 22	203
Capitolul 23	214
Capitolul 24	227
Capitolul 25	236
Capitolul 26	243
Capitolul 27	252
Capitolul 28	266

Partea a V-a

Capitolul 29	281
Capitolul 30	291
Capitolul 31	302
Capitolul 32	314
Capitolul 33	326
Capitolul 34	330
Capitolul 35	340

Partea a VI-a

Capitolul 36	359
Capitolul 37	371
Capitolul 38	386
<i>Epilog</i>	392
<i>Nota autoarei</i>	394
<i>Mulțumiri</i>	397
<i>Despre autoare</i>	399

PARTEA I

„Către Dorothy Gibson, Carpathia: Am să fiu îngrijorată de moarte, până când am să primesc vești de la tine. Ce agonie îngrozitoare! Julie.“

Marconigramă trimisă de Julie [Jules E. Brutalom], din New York via Cape Cod, către domnișoara Dorothy Gibson, de pe Titanic, în 16 aprilie 1912.

— CAPITOLUL 1 —

Comitatul Mayo, Irlanda, 10 aprilie 1912

Maggie Murphy ședea singură și neobservată pe treptele căsuței din piatră cu acoperiș de paie pe care trei generații din familia ei o numiseră „acasă”. Își răsuci o buclă voluminoasă, șatenă pe degetul arătător, așa cum făcea când era neliniștită, uitându-se la cerul de deasupra munților. Răsăreau zorii zilei pe care o așteptase cu groază.

Mijind ochii, altfel mari și albaștri, în lumina orbitoare a soarelui dimineții, își strânse brațele în jurul trupului ca să se încălzească, privind-o în tăcere pe prietena ei, Peggy Madden. Hohotele de râs ale lui Peggy erau purtate prin aer de briza ușoară, în timp ce ea culegea frenetic câte o mână plină de flori de cireș și, chicotind ca o școlăriță, le arunca prin aer. Petalele albe și roz pal se răsfirau peste capul vărului său, Jack, și peste cel al soției sale, Maura, pe care îi prinsese cu puțin timp în urmă sărutându-se sub unul dintre copaci.

— La fel ca în ziua nunții tale, Maura! strigă ea. Avem atâtea confetti aici, încât am putea fi toate mirese, ca să ne sărutăm și noi.

Cele două femei râseră. Un pic mai departe, Maggie se zgribuli în aerul rece al dimineții, întrebându-se cum de

puteau fi ceilalți atât de relaxați, când inima ei era atât de împovărată și de tulburată.

Nebăgată în seamă, continuă să-i privească o vreme pe tovarășii ei de drum. Peggy se juca acum cu noua pălărie pe care și-o cumpărase special pentru călătoria în America. („Peggy Madden va sosi în America așa cum intenționează să trăiască printre americani: ca o doamnă cu stil“, afirmase ea.) Între timp, Maura își puse mâna pe burtă cu un gest protector. Mai avea câteva luni până să nască, dar burta îi era deja mare și umflată. Maggie era fascinată de asta, de faptul că în interiorul femeii creștea o ființă umană adevărată. Se întreba cum avea să se descurce Maura în lunga lor călătorie. Auzise discuții despre greutatea și stresul la care îi poate supune pe oameni traversarea Atlanticului și era sigură că voiajul nu era o idee bună pentru o femeie care purta în pântec un copil. În urmă cu câteva zile, își exprimase îngrijorarea de față cu mătușa Kathleen.

— Îți zic eu că nu trebuie să-ți faci griji pentru Maura Brennan, răspunsese Kathleen, alungând temerile naive ale lui Maggie. A traversat oceanul de mai multe ori decât o vor face vreodată majoritatea bărbaților și n-are importanță că e gravidă. În orice caz, navigăm pe Titanic, cel mai mare vas din lume. Nu se poate scufunda, să știi. Nu există leagăn mai bun pentru un bebeluș.

Cuvintele mătușii sale nu o liniștiseră cu adevărat pe Maggie, la fel cum nu reușiseră nici reclamele din *Western People*, pe care Peggy insistase să i le arate ei și lui Katie Kenny, în săptămânile care trecuseră:

— Uitați, fetelor, se entuziasma ea din timp în timp, ghemuindu-se pe iarbă între celelalte două prietene, pe malul lacului, și vârându-le sub nas niște pagini din ziarul

local. Așa-i că e minunat? Fiți atente ce scrie: „Regele oceanului, Titanic, cel mai frumos vapor cu aburi, cu peste 45 000 de tone de oțel și elice cu trei pale.“ Vă vine să credeți că vom călători cu *asta*? Scrie aici că e mai înalt decât Nephin Mor și că există o chiuvetă în fiecare cabină, chiar și la clasa a III-a!

Înflăcărarea lui Peggy în privința călătoriei spre America și a extravagantului vas la bordul căruia urmau să urce era greu de ignorat. Maggie știa că, dintre cei paisprezece care aveau să părăsească mica lor parohie în acea dimineață, majoritatea nu mai merseseră niciodată cu trenul sau vaporul. Îi trecu prin cap că, dacă această călătorie ar fi fost dus-întors, mulți dintre ei ar fi fost încântați de drumul pe care porneau. Însă cei mai mulți – printre care și ea – intuiau că, probabil, era ultima oară când aveau să mai vadă soarele răsărind deasupra caselor din Ballysheen. Gândul acela întuneca inimile multora; iar perspectiva plecării din locul de baștină și traversării Atlanticului spre o viață nouă în Chicago umplea inima lui Maggie cu amărăciune. Cuprinsă de o spaimă bruscă, simți un gol în stomac. Nu putuse face sau spune nimic, ca să schimbe împrejurările. După moartea mamei sale (singurul părinte pe care-l mai avusese în viață) în iarna ce tocmai se încheiase, mătușa Kathleen revenise în Irlanda, ca tutore al lui Maggie. Apoi se făcuseră pregătiri rapide, pentru ca și ea să plece în America la primăvară, alături de mătușa sa. Soarta ei era pecetluită, în ciuda inimii sale îndurerate, a îndoielilor și a grijilor care îi goneau prin minte.

Pentru că nu voia să strice bucuria lui Peggy și fiindcă era pe deplin conștientă că mătușa Kathleen cea pragmatică nu avea timp pentru filozofiile prostești și grijile neînțelese ale puștoaicelor, nu-și mărturisise îngrijorările și

neliniștile nimănui – nici măcar seara trecută, când Joe Kenny îi citise în frunze de ceai surorii lui, Katie, și-o prevenise că are să se înece.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joseph Kenny, nu-mi spune mie chestii d-astea, idiotule, șiuierase Katie către el, sperând că Maggie nu-i auzea. Mai ales în fața lui Maggie, care oricum e speriată!

Dar, din locul unde ședea, pe putineiu din colțul bucătăriei lui Kenny, Maggie *auzise*. Și își dorea să n-o fi făcut.

Lui Maggie îi era tare drag de Peggy și de Katie. Erau surorile pe care nu le avusese niciodată și o alina gândul că, alături de alți unsprezece oameni din parohie, ele aveau să pornească împreună spre America: Peggy, ca să meargă la verișoara ei, în St. Louis, Missouri; iar Katie, la sora sa, Catherine, în New York.

Peggy Madden contrabalansa perfect firea contemplativă și chibzuită a lui Maggie, fiind renumită pentru simțul umorului și ideile ei frivole. I se dusese vestea și pentru înfățișarea frumoasă, chipul atrăgător în formă de inimă, părul blond lung și buzele cărnoase, rozalii, care păreau să le placă în mod special băieților. Maggie era ușor invidioasă când privea părul lui Peggy, pe care aceasta îl lăsa să-i cadă liber pe umeri ori de câte ori avea ocazia. Maggie se încrunta adesea în oglindă la cârlionții ei rebeli, șateni, care abia dacă îi atingeau umerii, periindu-i și pieptănându-i în încercarea de a-i face să stea netezi și drepecți ca părul lui Peggy. Dar n-o ascultau niciodată.

Katie Kenny era o fată cu ochi albaștri și obraji îmbujorați, cunoscută în parohie pentru că lucra la magazinul O'Donoghue. Se făcea plăcută prin firea ei grijulie și blândă. Maggie știa cât de dor îi era lui Katie de sora ei Catherine

(care stătuse în America în ultimii trei ani) și cât era de nerăbdătoare s-o vadă cât mai curând.

Deși nu le împărtășea optimismul, lui Maggie îi plăcea să asculte fanteziile romantice ale prietenelor sale despre călătoria în America, unde își imaginau că le aștepta o viață prosperă și independentă. Tânjeau la stilul de viață american, pe care-l văzuseră la femei ca Maura Brennan și la mătușa lui Maggie, Kathleen Murphy – care tocmai se întorseseră de acolo. Siguranța de sine și atitudinea afișate de aceste femei le inspirau, fără îndoială, pe tinerele provinciale inocente, care adesea le priveau cu gura căscată pe „doamnele americane”, șușotind remarci despre pălăriile lor elegante și nasturii strălucitori din alamă.

Din când în când, Maggie se simțea tentată să ia și ea parte la conversațiile pline de zel ale prietenelor, să le împărtășească bucuria și să viseze la noua viață din America. Însă, în adâncul sufletului, tot ce-și dorea era să rămână în Ballysheen, alături de Séamus.

Hohotele de râs ale celor din jur o readuseră pe Maggie în prezent. Zâmbi în aerul dimineții, în timp ce se uita la Peggy, care-și potriveau pe cap noua și prețioasa ei pălărie. „E la fel de modernă ca pălăriile ce se găsesc în magazinele din St. Louis”, îi spusese fetei vânzătoarea din Crossmolina. Era verde-măslinie, cu boruri largi, o panglică de mătase și ornamente din organza, prinse cu o pană elegantă de păun. Mănușile asortate, verzi-măslinii, erau din piele întoarsă, cu trei nasturi argintii, delicați, la încheietură. Peggy scutură cu grijă firele de praf de pe ele, în timp ce briza care se întetea făcu cireșii zvelți și înfloriți să se legene ușor.

Erau paisprezece copaci în total și străjuiau ulița care ducea de la căsuța de piatră a lui Maggie până la lac.

„Paisprezece. Câte unul pentru fiecare călător“, își zise ea. De când era mică, o fascinaseră cireșii, cu florile lor ca bomboanele colorate. Îi plăcea să privească zborul petalelor fragile, ce cădeau pe pământ ca fulgii de zăpadă. În ultimul an, prinsese drag mai ales de-al șaselea copac de pe uliță, pentru că acolo se întâlnea cu Séamus în fiecare miercuri, după ce se întorcea de la piață. Fusese ideea lui și înțelegerea le convenise amândurora. Își aminti de el în clipa asta și se întrebă dacă avea să se răzgândească... Oare, avea să vină s-o vadă pentru ultima oară? Aproape că nu îndrăznea să sper. Închise ochii, ca să-și oprească lacrimile.

— Haide, Maggie, trăsurile sunt gata. A sosit timpul!

Maggie tresări auzind brusc în spatele ei vocea rezeptivă a mătușii Kathleen. Îi sări inima din piept și, pentru un moment, rămase fără suflu. Până aici îi fusese. Deci, chiar avea să plece!...

— Adu-i și pe ceilalți, bine? continuă Kathleen în timp ce-și făcea de lucru, înfășurând în muselină câteva chifle calde încă și așezându-le deasupra valizei, unde putea să ajungă la ele cu ușurință pe parcursul celor câteva ore de mers până în portul Queenstown din comitatul Cork. Și spune-le să se grăbească! Trebuie să ne luăm biletele de vapor din oraș, de la domnul Durcan, și nu vrem să ajungem târziu la gară.

Dornică să-i facă pe plac mătușii sale, ca întotdeauna, Maggie ieși din cadrul îngust al ușii ca să-i anunțe pe ceilalți că sosise vremea plecării. Tremurând în aerul rece al dimineții, își strânse pe umeri șalul verde din lână și păși peste pisioul care stătea ghemuit pe preș. Preț de o clipă, îi invidie nepăsarea față de ce se petrecea în jurul lui.

— Și trenul ca trenul... strigă mătușa după ea. Dar mă îndoiesc că vasul ăla uriaș ne va aștepta pe noi.

Maggie întoarse capul în urmă, ca s-o audă mai clar.

Mătușa Kathleen stătea în pragul căsuței, umplând spațiul cu silueta ei masivă. Își ținea mâinile în șold – o postură autoritară pe care și-o lua adesea, chiar și când pălăvrăgea nonșalant cu o prietenă. Fusta ei lungă, neagră, mătura suprafața treptei din piatră, umerii bufanți ai bluzei sale moderne, albe, atingeau lateralele cadrului ușii, iar părul ei des, castaniu, era prins impecabil, în stil american, în jurul chipului ei ascuțit. Lui Maggie i se păru că întrezărește un zâmbet în colțul buzelor subțiri. Mătușa nu era genul de persoană care să exprime prea multe alte emoții în afară de satisfacția pentru o treabă bine făcută, așa că micul ei surâs era oarecum surprinzător.

Pentru mătușa Kathleen și pentru alte două femei – Maura Brennan și Ellen Joyce – care făceau parte din grupul celor paisprezece drumeți, aceasta era o călătorie lipsită de nesiguranțele ce măcinau mintea lui Maggie și de amărăciunea ce-i tulbura sufletul. Pentru ele, era o călătorie înapoi spre căminul lor din America, în aceeași măsură în care era o despărțire de cel din Irlanda. Mătușa ei se întorcea la sora sa și la locuința din Chicago care-i plăcea atât de mult; Maura și Jack Brennan se îndreptau spre rudele lor din Pennsylvania, unde Jack avea speranțe să-și găsească un loc de muncă bun; iar Ellen revenea, cu tot cu zestre, pentru a se căsători cu iubitul ei logodnic. Nu era de mirare că aceste femei își permiteau să râdă fără nicio grijă pe sub ramurile cireșilor înfloriți sau să zâmbească vesel pe treptele casei de la care își luau adio, probabil, pentru totdeauna.

Zâmbetul mătușii se șterse aproape la fel de repede cum apăruse, iar Maggie o văzu întorcându-se în casă cu un foșnet din fustă, ca să aducă și ultimele bagaje.

Maggie o luă șovăielnic spre Peggy și familia Brennan.

— A sosit timpul! anunță ea, sesizând cât de frumoși erau cireșii în lumina dimineții.

Cuvintele sale îi făcură pe ceilalți să se oprească din jocul lor și să intre imediat într-o stare mult mai serioasă. Jack Brennan zise:

— Bine, Maggie, venim imediat.

Ea făcu semn din cap că auzise, apoi se opri să culegă câteva petale, admirându-le aspectul fragil și inspirându-le parfumul dulce. Le puse absentă în buzunarul hainei și-și văzu de drum. Grăbi pasul, simțindu-și neobișnuit de greoaie ghetele negre și masive, în timp ce le auzea scârțâind pe șistul și pietricelele care formau drumul bătătorit de potcoave de cal ce trecea prin satul lor.

În acea dimineață, Maggie simțea în Ballysheen o încremenire apăsătoare, pe măsură ce trecea din casă-n casă, bătând pe la uși și spunându-le pe un ton scăzut celor dinăuntru că sosise vremea plecării. Parcă satul și toți locuitorii lui trăseseră adânc aer în piept și se temeau să-l dea afară.

Ducându-și treaba la bun sfârșit, se întoarse din drum cu ochii ațintiți la un nor singuratic pe cerul de un albastru pal, care arunca o umbră peste oile ce pășteau pe câmpurile din fața muntelui Nephin Mor. O mână de oameni se aflau deja la lucru, în lanurile din vale. Își imagină mâinile lor, înnegrite de la tăiatul ierbii și semănatul cartofilor. Întipăririndu-și în memorie priveliștea din fața ei, Maggie se

gândi că, pentru un trecător oarecare, aceasta ar fi părut o banală zi de primăvară dintr-un sătuc obișnuit. Cât de tare s-ar fi înșelat!

Coborându-și apoi privirea, dădu colțul și reveni pe ulița ce ducea spre casa ei.

Iar atunci îl văzu.